jaanuaril. Päev varem oli dr. Negrini valitsus juba põgenenud Prantsuse piiri äärde Figuerrasse. Veebruari alguks oli kogu Kataloonia okupeeritud Franco vägede poolt, umbes 500 000 põgenikku valgus Prantsusmaale, ning nendega koos Hispaania president Azana, kuna peaminister dr. Negrin ja välisminister Del Vayo kahepäevase peatuse järel Prantsusmaal lendasid Madridi, et seal veel arendada vastupanu, lootuses Prantsusmaa vahelesegamisele sõtta.

Prantsuse pahempoolsete poolt tehtav kihutustöö selleks oli väga tugev, vahelesegamine näis vastavat ka Prantsusmaa huvidele, kuid Daladier' valitsus suutis võtta siiski teise seisukoha ja asuda kokkuleppe sobitamisele Franco valitsusega. Ta saatis algul mitteametlikuks agendiks Franco juurde senaator L. Berard'i, et leppida kokku Franco valitsuse tunnustamise tingimuste üle, mille järel Prantsuse vana marssal Pétain, kellel Hispaanias suur populaarsus, saadeti Franco juurde suursaadikuks. Samal ajal, kui Inglismaa ja Prantsusmaa olid juba tunnustanud Franco valitsust ja seadnud jalule diplomaatlikud vahekorrad, jätkas dr. Negrin veel vastupanu Madridis — kuni see vastupanu muutus juba niivõrd mõttetuks, et Madridi tüse kaitsja kindral Mjaja oli 5. märtsil sunnitud haarama võimu oma kätte ja kujundama kaitsevalitsuse läbirääkimiste pidamiseks Francoga. Kuna Franco nõudis tingimusteta kapitulatsiooni, alistus Madrid viiepäevaste võitluste järel, olnud sunnitud vahepeal likvideerima ka veel kommunistide putši.

Hispaania sõja lõppvaatuse jooksul, tugenedes Prantsusmaa poolt võetud eitavale seisukohale Itaa-

Eesti kroonika 1939, lk. 8